

KURJER POZNAŃSKI

wychodzi dwa razy dziennie

Odpowiedzialni kierownicy działów: kultury i sztuki Witold Noskowski, gospodarczego i giełdowego dr. Marjan Chełmiński, za inne działy odpowiada Zdzisław Antoniewicz, wszyscy w Poznaniu.

Wydawnictwo: Drukarnia Polska Spółka Akcyjna
w Poznaniu, św. Marcin 70

Nr. 567

Wydanie P

Poznań, wtorek dnia 10 grudnia 1935

Rok 30

Poznań, 9 grudnia.

W sprawie zastępstw żydowskich firm zagranicznych

W artykule „Walka z gospodarczym naporem żydostwa” określiliśmy własne w walce tej stanowisko w obronie rdzennie polskiego charakteru ziem naszych zachodnich, zaznaczając zarazem, że hasło „swój do swego” obowiązuje nie tylko prasę i klientelę kupiecką, ale również kupców. Znaczący to, że kupiectwo polskie — mimo opowania w Polsce większości przemysłu prywatnego przez Żydów — ma obowiązek wyszukiwania polskich źródeł nabywania (o ile dana fabryka żydowska nie jest jedyną tej branży w kraju), a nawet kupiectwo polskie ma obowiązek organizowania — w miarę możliwości — polskiej pracy wytwórczej, że ponadto domagać się należy od kupiectwa naszego nieprzyjmowania żydowskich przedstawicieli handlowych i kupców podrzędnych.

Dzisiaj przechodzimy do sprawy żydowskich zastępstw na Polskę firm zagranicznych i stosunku do niej pisma naszego oraz kupiectwa polskiego.

Najpierw jednak zaznaczamy dla informacji, że wskutek znanych trudności przywozowych (zakazy przywozu, wysokie cła itd.) cały szereg fabryk zagranicznych, którym zależy na rynku polskim, utworzył w Polsce filje czy zastępstwa, powierzając im przeprowadzenie w całości lub w części procesu fabrykacyjnego i rozproszanie gotowego fabrykatu. Placówki te uchodzą za „krajowe”, choć nie są oczywiście polskie. Ich stopień zależności od spółki macierzystej (zagranicznej) jest różny, choć mniej lub więcej ścisły. Pracują one przeważnie na zasadzie licencji.

Otóż kierownictwo tych placówek, będących ekspozyturami przemysłu zagranicznego, spoczywa często w rękach żydowskich.

Podjęliśmy z tem w szeregu wypadków walkę, która pozostała jednak bezowocną, ponieważ nietylko reszta prasy polskiej nie idzie „tak daleko” (więcej, niż 95 proc. gazet polskich nie kępuje się niestety w dziale ogłoszeń wogóle kwestją żydowską), ale ponieważ przedewszystkiem kupiectwo polskie, także zorganizowane, towary od żydowskich zastępstw firm zagranicznych nabywa i sprzedaje klienteli polskiej.

Akcję w tej sprawie skuteczną może naszym zdaniem przeprowadzić tylko zorganizowane kupiectwo polskie, zwracając się do odnośnych firm zagranicznych, by miały w Polsce przedstawicielstwa chrześcijańskie, jeżeli chcą liczyć na przyjmowanie ich towarów i sprzedawanie przez kupiectwo polskie. W razie odpowiedzi odmownej danej firmy kupiectwo polskie winno się zdecydować na zrezygnowanie z odnośnego towaru i niehandlowanie nim. Decyzja taka kupiectwa i jej przeprowadzenie w prak-

Porozumienie francusko-brytyjskie

Koła londyńskie o wynikach rozmów w Paryżu — Cztery warunki Mussoliniego — Podstawa do dalszych układów

Londyn. (PAT). Zazwyczaj dobrze poinformowane koła londyńskie w następujący sposób wyjaśniają położenie, wytworzone przez tok wydarzeń.

Amb. Drummond udał się do Mussoliniego, aby w imieniu sir Samuela Hoare oficjalnie zapoznać szefa rządu włoskiego z tym ustępem czwartkowego przemówienia Hoare'a, w którym omówił stosunek rządu W. Brytanji do Włoch. Wizyta Drummonda miała na celu skłonienie Mussoliniego do powiadomienia Anglii o treści wyznaczonego na popołudnie przemówienia w izbie.

Mussolini oświadczył, że treści tego przemówienia jeszcze nie ustalił, natomiast wyraził pogląd na temat projektów Hoare i oświadczył, że wysunięcie ścisłych propozycji nie jest jego sprawą. Miał też dać do zrozumienia, że przed podjęciem formalnych rozmów co do możliwości pokojowego załatwienia żądań włoskich, Francja i Wielka Brytanja, a w dalszym biegu wydarzeń Liga Narodów musiałaby przyjąć następujące cztery zasady:

1) Wprowadzenie w życie zakazu wywozu nafty będzie zawieszono.

2) Ustanawia się rozejm na zasadzie, że zajęte obecnie obszary przez wojska włoskie przestają być uważane za należące do Abisynji.

3) Uznana zostaje zasada oddzielenia od właściwej Abisynji ziem, niezamieszkałych przez szczepy amharyckie i zdobytych przez obecną dynastję cesarzy abisyńskich w ciągu ostatnich 50-lecia.

4) Porzuci się wszelkie pomysły ustępstw terytorjalnych dla Abisynji.

W razie przyjęcia przez Lavalą i Hoare'a tych czterech zasad, Mussolini gotów byłby do rozmów. Podobne wyjaśnienia złożone zostały Lavalowi przez amb. Cerrutiego, który podkreślić miał ponadto, że Włochy uważają wprowadzenie rokowań pod groźbą nowych sankcyj za całkowicie niemożliwe i że przeto, o ile Francja szczerze

dąży do porozumienia pierwszą rzeczą jest zawieszenie uchwały w sprawie zakazu wywozu nafty. Odpowiedź Lavalą, nie była bezwzględnie odmowna. Stąd pochodzi zwrot w mowie Mussoliniego, że w ciągu ostatnich kilku godzin nastąpiła pewna poprawa położenia.

Na podstawie wiadomości, nadeszłych do Londynu, zdaje się nie ulegać wątpliwości, że przemówienie Mussoliniego uległo w związku z temi dwiema rozmowami pewnemu złagodzeniu, jeżeli nie w treści, to conajmniej w tonie. Chociaż ani na jotę nie odstąpił, to jednak wywody jego nie posiadały cech wyzywających i raczej miało formę przygotowania opinii włoskiej do ewentualnych układów.

W tych warunkach spotkanie Hoare'a z Lavalą nabrało bardziej konkretnej treści, niż spodziewano się w chwili wyjazdu min. brytyjskiego z Londynu. Dlatego też, po odbyciu pierwszej rozmowy z Lavalą, sir Hoare zmienił pierwotny plan i pozostał w Paryżu, aby prowadzić dalej narady.

W toku rozmów, pod naciskiem La-

vala, brytyjski minister spraw zagranicznych zgodził się na opracowanie wspólnej podstawy dla rokowań pokojowych z uwzględnieniem w miarę możliwości zasad, wysuniętych przez Mussoliniego.

Największą trudność stanowić miała wysunięta zasada, że obszary, zajęte obecnie przez wojska włoskie przestają być uważane za należące do Abisynji. Przyjęcie tego rodzaju zasady przez Ligę Narodów wydaje się bardzo wątpliwe, byłoby bowiem uznaniem praw najeźdźcy do zajętego w wyniku napadu obszaru. Również żądanie Mussoliniego porzucenia wszelkich pomysłów ustępstw terytorjalnych dla Abisynji stanowi poważną trudność, bowiem utrzymanie zasady wzajemnych ustępstw ratuje pozory równego traktowania przez Ligę obu należących stron. Dla usunięcia tych trudności czynione być miały pewne usiłowania w Rzymie, które podobno jednak nie dały wyników. Stanowisko Mussoliniego ma być nieustępliwe. W każdym razie pomiędzy Lavalą i Hoarem porozumienie osiągnięto i ustalono wspólną formułę francusko-brytyjską.

Paryskie propozycje pokojowe

Londyn (Tel. wł.) Ag. Reutersa przynosi z Paryża, powołując się „na zwykle dobrze poinformowane źródło”, szczegóły uzgodnionych przez Lavalą i Hoare propozycji pokojowych. Pokrywają się one z temi, które pod koniec ubiegłego tygodnia podał „L'O e u v r e” jeszcze przed rozmowami obu mężów stanu. Włochy miałyby otrzymać całą prowincję Tigre bez Aksum, dalej Danakil, Ogaden i południową część Abisynji mniej więcej do linii 120 km na południe od Adis Abeba.

Abisynja otrzyma port Assab Erytrei, z korytarzem przez terytorjum włoskie. Negusowi poradzi się, aby zwrócił się do Ligi Narodów o opiekę, którą Genewa

miałaby sprawować pod postawą ustanowienia doradców technicznych, w skład których wchodziłyby mogli również i Włosi. Obecnie Mussoliniemu zaofiarowywany teren, jest o sto procent większy od pierwotnego proponowanego przez Anglię.

Paryż (Tel. wł.) Mimo oficjalnego komunikatu francuskiego min. spraw zagr., że wszystkie wiadomości podawane przez prasę ze szczegółami porozumienia angielsko-francuskiego są nieścisłe, „Oeuvre” publikuje rzekomą treść tego porozumienia. W myśl tego Włochy otrzymają całą prowincję Tigre bez Aksum, dalej Danakil, Ogaden oraz część południową Abisynji.

Bardzo zbliżony do spraw zagranicznych „Petit Parisien” przynosi również te same szczegóły, wątpli jednak, czy propozycje zadowolą Mussoliniego.

W jutrzejszym wydaniu głównem:

ŻYWY POMNIK PAMIĘCI MICKIEWICZA

przez prof. Uniw. Jagiellońskiego dr. Władysława Szafera

tyce spotka się z naszej strony z pełną solidarnością.

Jakie zachodzą sytuacje, niech o tem świadczy przykład następujący: W ostatnich miesiącach odmówiliśmy przyjęcia całego szeregu ogłoszeń francuskiej firmy T..., ponieważ dowiedzieliśmy się, że jej zastępstwo w Warszawie spoczywa w rękach żydowskich. W tych dniach odwiedził nas członek zarządu tej spółki akcyjnej, który umyślnie przybył samolotem z Paryża, by sprawę tę omówić z wydawnictwem naszym. Stwierdził on, że w zarządzie spółki T... niema Żydów (co we Francji nieczęsto zachodzi). Stwierdził dalej, że kampanje reklamowe opracowuje i przeprowadza Paryż bezpośrednio i że zastępstwa krajowe, a więc i polskie, nie mają na te kampanje żadnego wpływu. Powierzenie zastępstwa na Polskę osobnikom żydowskim tłumaczył gwarancją fi-

nansową, ofiarowaną przez te osobniki itp.

Tyle ów Francuz. A równocześnie stan faktyczny u nas jest ten, że fabrykat firmy T... znajduje się w Poznaniu w sprzedaży hurtowej u jednego z wybitnych kupców Polaków, a w sprzedaży detalicznej u wszystkich kupców Polaków danej branży. Tem, że zastępstwo firmy francuskiej znajduje się w Warszawie w ręku Żydów, nikt się u nas nie interesuje — poza wytwórcami konkurencyjnymu.

Powtarzamy: walka w tej dziedzinie, wyłącznie i jednostronnie przez nas, jako pismo, prowadzona, nie daje i nie może dać rezultatów. Klucz sytuacji znajduje się w ręku zorganizowanego kupiectwa polskiego. Niech ono przeprowadzi planową w tej mierze akcję, nie cofając się przed zbojkotowaniem danych towarów, jeżeli ich wytwórcy nie będą w Polsce mieli

przedstawicieli chrześcijan, a wydawnictwo nasze poprze te zabiegi ze wszystkich swych sił z wszystkimi tego konsekwencjami.

Przy tej sposobności prosimy wszystkich, którzy na te tematy do nas piszą, by listy swe podpisywali imiennie. Anonimowość uniemożliwia porozumienie się, nieraz pożądaną. Drażliwości żadnych niema, bo za życzliwe wskazówki możemy być tylko wdzięczni, zważywszy, że przy wielkim napływie ogłoszeń i szybkim tempie ich załatwiania może w administracji zająć nieraz przeoczenie.

Zarazem zwracamy uwagę odnośnym kinematografom polskim w Poznaniu i na prowincji, że na ich ekranach zakradają się reklamy miejscowych firm żydowskich.

Ostatecznie nadmieniamy, że przez omyłkę wydrukowano w spisie firm żydowskich, których ogłoszenia nie zostały przyjęte przez wydawnictwo nasze, firmę „Polrek” w Krakowie, a-gencję reklamową

Nieudały zamach stanu w Estonii

Odkrycie przez estońskie władze bezpieczeństwa przygotowań do zamachu stanu, do którego miało dojść w niedzielę, skierowuje uwagę na zagadnienia wewnętrzne Estonii, graniczącej bezpośrednio z Rosją sowiecką.

Z depesz wiadomo, że w nocy z soboty na niedzielę policja zaskoczyła tajne zebranie przywódców nielegalnego ruchu t. zw. b. kombatantów w obecności około 20 wybitnych opozycjonistów. Z papierów, ocalonych przez policję od ognia, którym spiskowcy chcieli zatrzeć ślady swych przygotowań, wynika, że istniał plan obalenia nie tylko rządu, ale również całego ustroju politycznego. Spiskowcy mieli przygotowaną listę nowego rządu, w którego składzie znajduje się nazwisko przywódcy b. kombatantów gen. Larka, drugiego przywódcy kombatantów adw. Sirka i kilku innych osobistości.

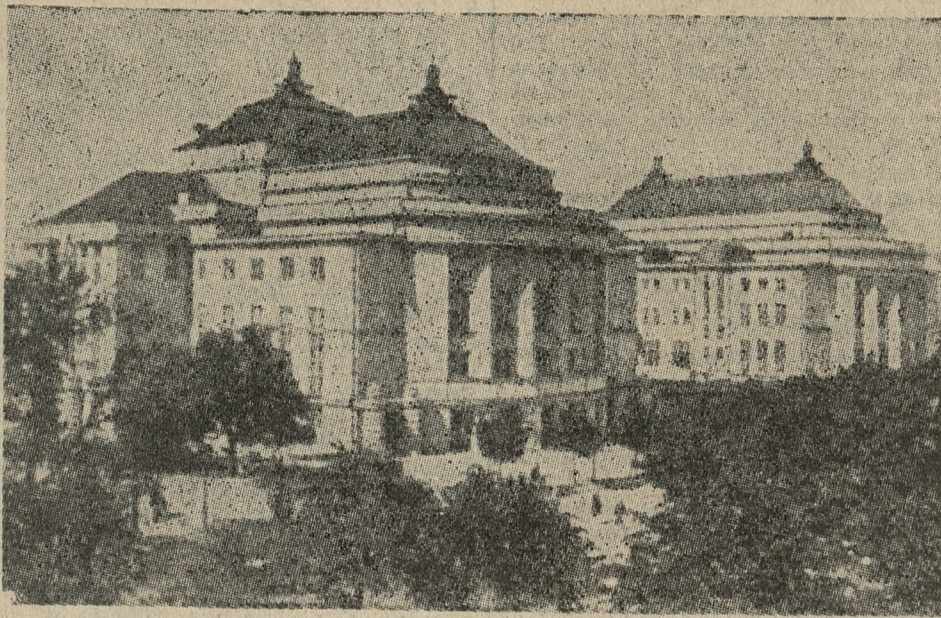
Zamach miał nastąpić na kongresie niedzielnym niedawno utworzonej organizacji prorządowej „Ismaaliit” (Związek Ojczyzny) w teatrze „Estonia”. Na zjazd mieli przybyć m. in. starszy republiki, jak się nazywa prezydenta Paetsa według nowej konstytucji, oraz nieoficjalny dyktator Estonii, generał Laidoner. Na kongresie mieli przemawiać również ministrowie, których spiskowcy zamierzali ująć w teatrze, oznajmiając następnie o dokonanym przewrocie. Wśród wtajemniczonych w przygotowywany zamach wymieniano tak wybitnych działaczy opozycyjnych, jak b. prezydenta Temanta oraz b. prezydenta Toenissona.

Spiskowcy wywodzą się spośród b. kombatantów, których organizacja została rozwiązana w czerwcu 1934 r. po przewrocie, dokonanym przez gen. Laidonera. Ten wojskowy wespół z prezydentem republiki estońskiej zaczął przeprowadzać postanowienia, przewidziane w nowej ustawie konstytucyjnej. W ustroju tym wyposażono szczególnie w rozległe uprawnienia głowę państwa. Wykonując te swoje uprawnienia, prezydent Paets ogłosił w dniu 12 marca 1934 r. w całym kraju stan wyjątkowy, zakazał działalności związków kombatanckich, rozwiązał stronnictwa i rządził poza parlamen-

tem. Stan wyjątkowy został następnie przedłużony aż do września 1935 r. Obecny totalny ustrój Estonii opiera się na organizacji zawodowo-korporacyjnej, przeciwko której jednak, jak wskazują na to przygotowania do nie-

stawionego, od wpływu na bieg spraw państwowych.

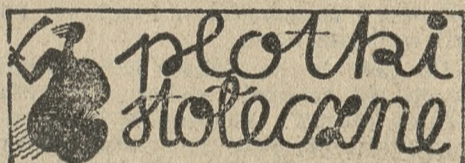
Estonia, małe państwo nadbałtyckie, powstałe w r. 1918, obejmuje m. l. północną część dawnych polskich Inflant. Republika estońska zajmuje obszar około 48 tys. km. kw. z około 1 115 000 mieszkańców.

Gmach teatru „Estonia” w Tallinie, gdzie miano aresztować prezydenta i ministrów estońskich.

Z ludności 88 proc. stanowią Estończycy, około 8 proc. Rosjanie, 2 proc. Niemcy, 1 proc. Szwedzi, a mniej więcej 1/4 proc. Żydzi 78 proc. mieszkańców kraju wyznaje protestantyzm, a 19 proc. prawosławie. Stolicą rolniczego państwa jest Tallin (Rewal) nad Zatoką Fińską. Drugim największym miastem jest Tartu (Dorpat), znany z swego uniwersytetu.

W tym roku nagroda przypadła Józefatowi Andrzejowskiemu. Komitet uzasadnił ją następująco:

8 grudnia.

Istnieje pewna fundacja, o której mało się mówi i mało się wie. Jest to fundacja im. Stanisława Popowskiego, udzielająca nagród osobom, pracującym na niwie społeczno-narodowej. Skromny datek przypada odznaczonym Już spora gromadka jest osób wyróżnionych. A są to przeważnie jednostki ciche, niereklamowane, nie dźwigające na sobie sznura orderów, nie mające w butonierce małego żetonika czy wstążeczki, która uprawnia do korzystania z różnych świadczeń, — jednostki, zmagające się zwyczajnie z trudem życia, ale wielkie duchem i prostolinijne w swym postępowaniu.

Zazwyczaj są to t. zw. szarzy ludzie, którzy mają w dorobku swoim ogromny poczet zasług około krzewienia kultury polskiej i budzenia narodowego ducha. To są zazwyczaj ci, którzy byli ośrodkami polskości i jej symbolami. Oficjalnie wie się o nich mało, a właściwie żywot każdego z nich stanowi temat do klasycznej rozprawy o doświadczeniach Polakach. Czekają swego Plutarcha.

Choć dzisiaj współcześni naśladowcy Plutarcha uganiają się za ludźmi utytułowanymi i możnymi, chociaż dzisiaj stwarza się legendy o żyjących i w niektórych pismach i w formie reklam radiowych — przejdzie to wszystko, a do typów, symbolizujących ducha polskiego, do galerii wzorów Cyncynatów, na których życiu będą się pokolenia wychowywały, przejdą te jednostki, o których dzisiaj mówi się skromnie, a które swoją skromnością budują sobie pamięć niepokalaną. Na nie pada wybór przy przydzielaniu nagrody z fundacji Popowskiego.

W tym roku nagroda przypadła Józefatowi Andrzejowskiemu. Komitet uzasadnił ją następująco:

„Za działalność całego Twego życia, opromienioną wielkim umiłowaniem sprawy polskiej, za kryształowość Twego charakteru i serca.

„Za Twoją ofiarną pracę kulturalno-oświatową na naszych kresach na Rusi w okresie niewoli i w Polsce odrodzonej...”

Ktokolwiek zetknął się z robotą oświatową „Macierzy Szkolnej” czy Komitetu Towarzystw Oświatowych, kto-

kolwiek w dzielnicy zachodniej współpracował w Towarzystwie Czytelni Ludowych czy zaglądał do uniwersytetu ks. Ludwiczyka, ten miał sposobność zetknąć się z cichą, uchylającą się od wysuwania się na front, a podejmującą się najbardziej znużonych prac, postacią Andrzejowskiego. Ten starszy, pochylony już dzisiaj, ciągle jest — dzięki Bogu — zwawy, żywotny, pełen energii i gotowy do wszelkiej pracy, imponuje swoim spokojem, jasnością umysłu, dalekiem, na miarę historii spojrzeniem na zjawiska i zagadnienia; twardy dla siebie, asceta życiowy, abnegat całkowity — jakże jest hojny w szafowaniu sobą na rzecz sprawy publicznej. Biję odeń czar optymizmu, blask pogody ducha i taka skromność, że ujarzmia.

Niewątpliwie to człowiek osobliwy. Postać niezwykła. Aż się prosi o sylwetkę plutarchowską.

Albo jest jeszcze jeden szczegół dlań osobliwy:

Kiedy Andrzejowskiemu wręczono nagrodę, „sędziwy” pan Józefat odpowiedział krótko. A między innymi wspominał:

„Siedziałem przez całe życie twardym szlakiem, w pracy codziennej zdobywając środki do życia. Na tej drodze spotkałem człowieka, który zdecydował o całym kierunku mego życia. Genjuszem ducha czystego wzniesił tlejącą w mej duszy iskrę Bożą, wskazał mi kierunek właściwy, wtajemniczył mnie w prawdę służenia sprawie.

„Człowiekiem tym był nieśmiertelnej pamięci mąż natchniony o duszy czystej jak bza, wzroku widzącym przyszłość narodu naszego — Andrzej Towiański.”

Otóż Andrzejowski jest jednym z ostatnich towiańczyków. Miał sposobność zetknąć się z nim na obozyźnie w czasie swej młodości, a urok, jakiemu wówczas uległ, przetrwał dziesiątki lat. Pan Józefat wierzy i wielbi Towiańskiego z równą siłą, jak ongiś, przed przeszło pół wiekiem.

Przed paru laty zmarł w Turynie Atollio Begey. Włoch, który był towiańczykiem. Umiał po polsku, dom jego przesiąkał kulturą polską. Dzisiaj — jeśli się nie mylimy — córka Begey’a jest lektorką języka i literatury polskiej na jednej z wszechnic włoskich. Nie chodzi mi o szczegóły, Idzie mi tylko o zanotowanie, że Begey był przyjacielem pana Józefata i pozostawał z nim w korespondencji. Może ma materiały i wspomnienia. Ale to są najświętsze zakamarki duszy pana Józefata.

Dlaczego o tem dziś piszę? Jakżeż jest potrzeba każdemu z nas w tej do-

Z życia

(—) Jeszcze nie wyszła farba na okólniku ministra wyznań religijnych i oświecenia publicznego, iż należy znieść wszystkie niepotrzebne biurokratyczne zarządzenia i statystyki, a już posypały się one, jak z rogu obfitości.

Jeden z nauczycieli pisze nam:

„Uczę w szkole siedmioklasowej dzieci drugiej i pierwszej klasy. Staram się nikomu nie wchodzić w drogę, a swoje obowiązki spełnić uczciwie. A jednak dziś straciłem cierpliwość i ostro „przemówiłem się” z moim dyrektorem. Bo i najcierpliwszy ma już dość tego — biurokratycznego bałaganu.

Było to we wtorek, 3 grudnia. Zaraz na początku pierwszej godziny w klasie II, wchodzi do klasy mój dyrektor i wręcza mi druczek z napisem u góry: „Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego — karta nauczycielska dla nauczyciel i inspektor, według stanu z 1 r. n. y. h. Odpowiednie rubryki wypełniają nauczyciel i inspektor „według stanu z 1 października 1935 r. Boże! Ileż razy już wypełniałem wielokilometrowe formularze dla ministerstwa! Można by niemal całą salę szkolną wycielić. Na kiedy? — pytam. Na dziś! Westchnąłem, ale lekcji nie przerwałem. Formularz odłożyłem na bok. Wypełnię go po lekcji.

Za godzinę zjawia się znów p. dyrektor. Trzeba sporządzić nowy spis dzieci ubogich, które dostawać będą wojskowe obiady. Na kiedy? — pytam. Zaraz, proszę mi oddać na pauzie. Przerwałem naukę i zabrałem się do badania dzieci.

Na trzeciej godzinie zjawiał się p. dyrektor po raz trzeci. Tym razem trzeba było wypełnić i to zaraz, od ręki, formularz statystyczny, zawierający zawód rodziców dzieci szkolnych. Naukę djabli wzięli.

Na godziny czwartą i piątą przeniósłem się do dzieci klasy I. Musiałem najpierw i tu sporządzić spis dzieci, przeznaczonych na obiady. Zaledwie ten spis skończyłem, zażądał odemnie dyrektor statystyki frekwencji dzieci z obydwu klas za listopad. Jeszcze tych obliczeń nie skończył, przysłała kurenda w sprawie św. Mikołaja i polecenia, abym dzieci na tę uroczystość nauczył deklamacji i piosenki.

Nie każdy dzień jest tak obficie wypełniany poleceniami zgóry. Ale takich dni, odrywających nauczyciela i dzieci od normalnej nauki, jest dużo. O wiele za dużo...

W związku z notatką o b. pośle St. Dobrzańskim, zamieszczoną na tem miejscu w nr. 543 „Kurjera Poznańskiego”, zarząd główny Pocztoowego Przystosobienia Wojskowego przesyła nam wyjaśnienie, z którego wynika iż p. Dobrzański był wiceprezesem zarządu głównego przystosobienia już jako poseł od dwóch lat, obecnie zaś wybrany został do zarządu głównego tej organizacji przez walny zjazd delegatów. P. Dobrzański ani dawniej ani obecnie nie pobiera z tytułu zasiadania w zarządzie żadnego wynagrodzenia ani djeł z Pocztoowego Przystosobienia Wojskowego, ani też z poczty, co zarządowi głównemu jest dokładnie wiadomo.

bie „sanacji” i nie-„sanacji”, redukcji i obniżek, wirów życia i zawrotnych przepaści, wilczych dołów i stugłosu nieprawości — spojrzeć w twarz słońcu i skąpać się w krystalicznej czystości...

WARSZAWIANIN.

Wręczenie piuski i biretu kardynalskiego

Warszawa. (KAP.) W końcu grudnia r. b. przybywa do Warszawy kapitan gwardji papieskiej, hr. Piotr Pietromarchi, w celu doręczenia J. Em. ks. nuncjuszowi Fr. Marmaggiemu pierwszej oznaki jego godności kardynalskiej — piuski purpurowej. Akt wręczenia piuski odbędzie się w apartamentach Nuncjatury warszawskiej w dn. 30 bm. o godz. 5 po południu.

Dnia 1 stycznia 1936 r. J. Em. ks. nuncjusz — zwyczajem lat ubiegłych — złoży na Zamku w imieniu korpusu dyplomatycznego życzenia noworoczne Panu Prezydentowi Rzeczypospolitej.

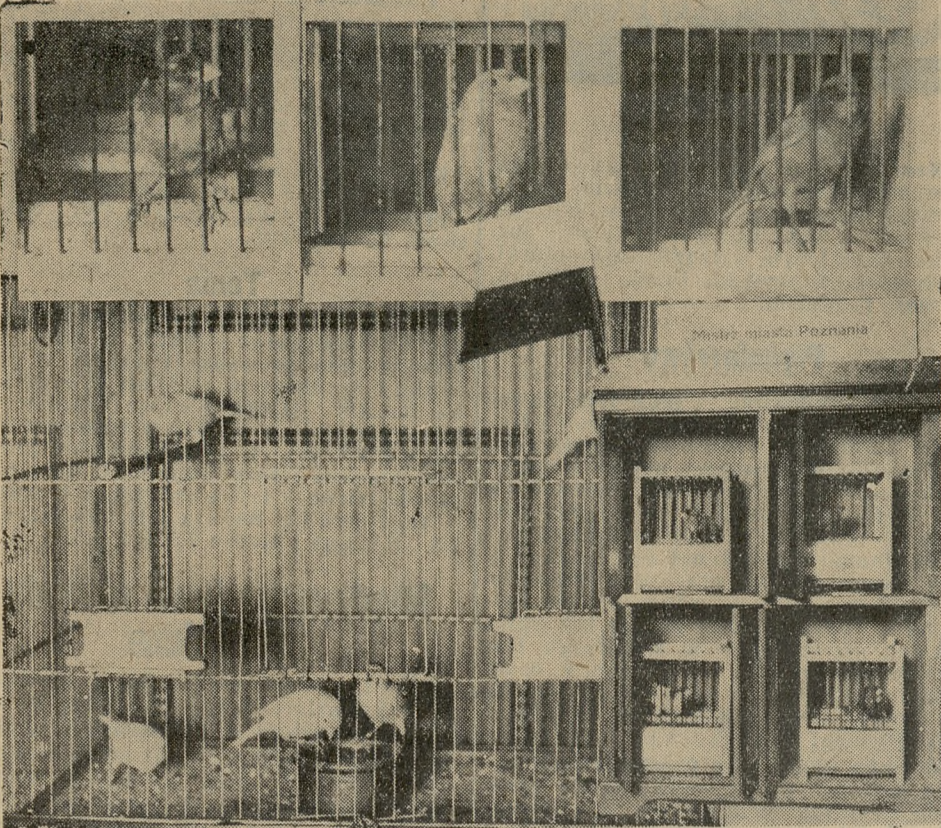
Uroczystość wręczenia biretu kardynalskiego przez P. Prezydenta odbędzie się według wszelkiego prawdopodobieństwa w dniu 4 stycznia 1936 r. Specjalny ceremoniał towarzyszy temu aktowi.

KONSTANTY PAETS

prezydent Estonii, który miał być obalony, liczy 61 lat i w tym roku był na kuracji w Polsce

Wystawa kanarków w Poznaniu

Na zdjęciu podajemy fragmenty z pokazu kanarków. Na prawo klatki z kanarkami mistrza miasta Poznania p. I. Kusiakowskiego z Warszawy.

W sali p. Heyduckiego przy ul. Masztalarskiej 8a rozpoczął się 3dniowy pokaz kanarków, urządzony staraniem towarzystw, wchodzących w skład Centralnego Zw. Hodowców Kanarków i ochrony ptactwa pożytecznego w Polsce, mającego swą siedzibę w Poznaniu.

Wielką salę, w której zwykle odbywają się obrady, przystosowano do potrzeb i wymagań wystawy. Zwiedzający znajdują tam oprócz znakomych okazów ptaków śpiewających, również poszukiwane egzemplarze o niezwykłym upierzeniu. M. in. są liczne okazy kanarków białych i, jak hodowcy mówią, niebieskawych.

Dzięki odpowiedniemu rozstawieniu klatek, przegląd jest znakomicie ułatwiony.

W ciągu dnia publiczność z zainteresowaniem zwiedzała pokaz, opuszczając wystawę niekiedy z nabytym kanarkiem.

Zgromadzono około 500 kanarków, z których dwieście poddano pod ocenę specjalnych ekspertów, pp.: K. Lenkowskiego i St. Świętońskiego, którzy w sobotę dokonali punktacji wystawionych ptaków.

Największą ilość punktów zdobył, uzyskując mistrzostwo m. Poznania, p. J. Kusiakowski, członek „Poznańskie-

go Klubu”, wicemistrzami m. Poznania zostali pp.: Stanisław Mayer („Gran Canaria”) i Wojciech Zjawin („Poznański Klub”). Nagrodzeni wystawcy, których jest cała armia, otrzymali medale, dyplomy i nagrody, fundowane przez poszczególne oddziały stowarzyszeń, wchodzących w skład centralnego związku.

Według informacji, udzielonych nam przez wystawców, kanarki premjowane sprzedaje się w cenie 20 do 40 zł, zaś kanarki, wystawione na sprzedaż, w cenie od 10 do 20 zł.

Otwarcia wystawy dokonał wczoraj, przez przecięcie symbolicznej wstęgi, po krótkim przemówieniu i podaniu do wiadomości nagrodzonych wystawców, przez Centralnego Związku Hodowców Kanarków p. Henryk Maciński. Od tej chwili rozpoczął się napływ publiczności. Interesujący pokaz potrwa do wtorku wieczora.

Dla zorientowania publiczności, zwiedzającej wystawę, wydano przewodnik, z wykazem nagrodzonych wystawców.

Oprócz kanarków wystawiono też dla kanarków, klatki i pomoce hodowlane, oraz czasopismo „Canaria Polska”, organ związkowy, poświęcony hodowli kanarków i ochronie ptactwa pożytecznego. (kl)

W raju przemytników broni

W zakazanym porcie afrykańskim, w małej mieście, opuszczonej przez Boga i ludzi, gdzie pół roku temu ziała nielitościwa nuda i pustka pod palcami promieniami tropikalnego słońca — słowem w głośnie dzisiaj Dżibutti — wre i kipi jak w kotłach diabli.

Na rzemie portu, gdzie dawniej od czasu do czasu pojawiał się mizerny transportowiec drugo czy trzeciorzędnej linii żeglugowej, dają sobie rendez-vous dzisiaj olbrzymie parowce luksusowej linii angielskiej P. and O., wielkie jak domy okręty francuskiej Messageries Maritimes, trjesteńskiego Cosulich, Navigazione etc. A w porcie wewnętrznym tłoczą się jeden przy

drugim najstarsze, najbardziej wysłużone typy pudeł morskich, jakie można jeszcze oglądać. To są właśnie statki przemytników broni, którzy zbiegli się do Dżibutti wielką chmarą ze wszystkich krańców świata, wietrząc tutaj zdobycz dla siebie i obfitość zyski.

Przodują wśród wszystkich chytrych Lewantyńczycy, Grecy, Ormianie, Syryjczycy, Arabowie, i Bóg wie jakie jeszcze typy. Wszystko to wietrzy, szpera, szuka zarobku, handluje wszystkim, co kto chce. Na wybrzeżu portowem, w kawiarniach, w sklepach rozbrzmiewają rozmowy we wszystkich możliwych językach świata. Mówi się tylko o jednym: o broni.

Abisynja łaknie broni i amunicji. Od czasu, gdy Anglja zniosła zakaz wywozu

broni do Abisynji, nieprzerwanym potokiem zdążają poprzez Dżibutti ładunki, karawany z bronią, amunicją, drutem kolczastym etc. Albo koleją do Adis Abeby, albo też drogą karawanową płyną pożądanę przez Abisynczyków karabiny, zwykle i maszynowe, armaty, miotacze min, skrzynki z nabojami.

Dawniej w Dżibutti można było dostać w kilku nędznych sklepikach co najwyżej pocztówki z fotografiami mniej lub więcej ponętnych piękności somalijskich. Dzisiaj każdy sklepik jest jakby tajną agenturą fabryki broni belgijskich, angielskich, niemieckich. Dawniej w Dżibutti pieniądz był rzeczą rzadką, dzisiaj przelewa się tu od tysięcy we wszystkich walutach świata. Złoto używają piaski afrykańskie. Or.

Wiatrak dla muzeum Forda

Najstarszy wiatrak w Stanach Zjednoczonych wzbogaci wkrótce muzeum Forda w Dearborn, o ile udział na to swego zezwolenia mieszkańcy miasta West Jarmouth, w stanie Massachusetts. Wiatrak, zbudowany w 1633 r. w pobliżu przylądka Cod, należy od dziesiątek lat do lekarza Edwarda Glaasona, który, utopiwszy w naprawach wiatraka kilka tysięcy dolarów, czynił starania, by starożytny zabytek nabył na własność miasto West Jarmouth. Wszystkie jego oferty jednak nie odniosły skutku, gdyż ojcowie miasta uważali, że koszty utrzymania wiatraka w odpowiednim stanie obciążąby zbyt ciężko finanse miejskie. Właściciel wówczas przyjął propozycję związku fabrykantów samochodów, którzy przeznaczili wiatrak dla muzeum Forda. Gdy jednak kilku nastu robotników przybyło na miejsce celem załadowania i przewiezienia starożytnego wiatraka do Dearborn, mieszkańcy gremjalnie sprzeciwili się przeprowadzce i prace, aż do rozstrzygnięcia sporu, musiały narazie przetrwać. S. F.

Ziewa bez przerwy od 85 dni

Pani Wakelin z Wiktorji, w Kalifornji brytyjskiej, o ile nie stanie się sławną, jak znane już całemu światu pięćdziesiątka Dionne, zdobędzie dla Kanady wspaniałą zaszczyt rekordu światowego w ziewaniu. Kobieta ta bowiem od 85 dni ziewa bez przerwy, przy „szybkości” około 30 ziewnięć na minutę. Lekarze nie mogą opanować tego niezwykłego fenomenu, który u pacjentki wystąpił nagle około 3 miesiące temu, po głośnym wybuchu śmiechu, spowodowanego anegdótką opowiedzianą jej przez męża w czasie śniadania.

Ziewającą niewiastę umieszczono w szpitalu, gdzie poddano ją wszelkim możliwym zabiegom, od środków uspokajających aż do promieni X włącznie. Narazie wszystko okazało się bezskuteczne. Jakże będą następstwa tego niesamowitego i niepotowanego dotąd w historii medycyny wypadku, niewiadomo. S. F.

Procenty

— Czy na poste - restante jest dla mnie list sygnowany: „Tysiąc calusów”?
— Nie... ale jest pod hasłem: „1005 calusów”.

— Oo, napewno dla mnie, mój narzeczony jest urzędnikiem bankowym i doliczył zapewne odrazu procenty!
(Punch)

III Kongres Międzynarodowy

dla propagandy i odnowienia muzyki kościelnej.

W imieniu głównego zarządu Międzynarodowego Stowarzyszenia dla propagandy i odnowienia katolickiej muzyki kościelnej ogłasza się, co następuje:

Staraniem Międzynarodowego Stowarzyszenia dla katolickiej muzyki kościelnej odbędzie się w początkach września 1936 roku we Frankfurcie nad Menem III Kongres (tydzień) Międzynarodowy dla katolickiej muzyki kościelnej i duchownej. Katolicy kompozytorzy, pragnący ubiegać się o wystawienie dzieł swoich na tymże Kongresie, zechcą kompozycje swoje przesłać na ręce niżej podpisanego (z załączeniem porta zwrotnego), najpóźniej do dnia 2 stycznia 1936 r. Kompozycje, uznane przez specjalnie w tym celu zwołaną komisję za wartościowe, przesłane będą do dalszego rozpatrzenia i definitywnego zatwierdzenia na ręce Głównej Komisji Międzynarodowej.

Chodzi nie tylko o muzykę ściśle liturgiczną, ale także o muzykę koncertową z charakterem religijnym (kantata, oratorium, duchowna opera, utwory orkiestrowe i na solo — instrumenty). Szczególnie pożądane są utwory organowe. Wreszcie zwraca się uwagę, że Międzynarodowy Kongres dla katolickiej muzyki kościelnej uwzględni wyłącznie kompozycje, pisane w duchu nowoczesnym.

Ks. dr. W. Gieburowski
dyrygent Poznańskiego Chóru katedralnego
delegat Międzynarodowego Stowarzyszenia kat. m. k. na Polskę.

„Poskromienie złoŃnicy” dla Czytelników pisma naszego

Uwzględniając niezliczone życzenia Czytelników pisma naszego, zakupiliśmy w Teatrze Nowym srodowe przedstawienie arcywesołej komedji genjusza teatru Szekspira — p. t. „Poskromienie złoŃnicy”.

Przedstawienie to wykonane bardzo starannie, — zgranemu dobrze zespołowi przewodzi ulubienica publiczności p. Teofila Koronkiewiczówna, —

nowe kostjomy i dekoracje Kazimierza Krajewskiego.

Geny miejsc dla Czytelników naszych wyjątkowo niższe, a więc w rzędach 1-6 po zł 1,25, w rzędach 7-12 po 80 gr, w rzędach 13-17 po 50 gr. Garderoba 20 gr.

Przedstawienie odbędzie się w srodę, 11 bm, o godz. 22,30.
Bilety są już do nabycia w administracji pisma naszego.

Dnia 7 grudnia 1935 r., zmarła po długich i ciężkich cierpieniach, ś. p.

z **Woziwodzkich**

Helena Alexandrowiczowa

Ś. p. Zmarła przez długi szereg lat z prawdziwym oddaniem i niespotykaną obowiązkowością, pracowała dla przedsiębiorstwa naszego, w zaletach Swych będąc zawsze przykładem dla całego personelu. To też niespodziewany zgon Jej napelniał nas prawdziwym żalem i jest dla nas bolesną stratą.

ng 18 804
Poznań.

Gazolina S. A.
Oddział w Poznaniu

Dnia 7 grudnia 1935 r., zasnęła w Bogu, po długich i ciężkich cierpieniach, ś. p.

z **Woziwodzkich**

Helena Alexandrowiczowa

Ś. p. Zmarła była długoletnią i najlepszą naszą Koleżanką, a posiadając wszelkie zalety serca i charakteru, zdobyła sobie trwałą przyjaźń i oddanie wszystkich, którzy z Nią współpracowali. Śmierć Jej jest dla nas głębokim ciosem i niepotowana stratą.

Pracownicy Gazoliny S. A. Oddział w Poznaniu
Poznań. ng 18 799

